

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou ve věci žalobce **Ing. J. Š.**, zast. Mgr. Petrem Budzinskim, advokátem se sídlem 595 01 Velká Bíteš, P.O.BOX 63, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje, Oddělení dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem 761 90 Zlín, třída Tomáše Bati 21, o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně – Městského úřadu Valašské klobouky, odboru dopravy ze dne 11.7.2011, č.j. OD-DP 109/2010-42 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011. Proti tomuto rozhodnutí podal včas odvolání žalobce a na základě tohoto odvolání rozhodoval žalovaný – Správní orgán II. stupně – Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, svým rozhodnutím ze dne 15.8.2011, č.j. KUZL-59308/2011, sp.zn. KUSP-59308/2011/DOP/Ti tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal včas žalobu, bez data, došlou soudu 25.10.2011, v níž namítal, že skutkový a právní závěr, že žalobce

spáchal přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o přestupcích nemá oporu ve spisech a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. V obsáhlé žalobě v podstatě pouze vytýkal žalovanému i správnímu orgánu I. stupně, že při hodnocení důkazů vycházely pouze z výpovědi zasahujících policistů a nebraly v úvahu, že svědci vypovídali rozporuplně - svědek prap. Bačo vypovídal, že na vzdálenost 50 m nemohl rozeznat, zda žalobce telefonuje, nprap. Olejník navíc řídil vozidlo a nemohl tak věnovat pozorování žalobce plnou pozornost, ale tvrdil, že žalobce držel mobilní telefonní přístroj v levé ruce u své hlavy. Rozporně se vyjadřovali i k postavení služebního vozu vůči vozidlu žalobce. Z celého přestupkového řízení vůbec nevyplynulo, v jakém postavení bylo vozidlo policistů a vozidlo žalobce. Tudíž nelze dovodit, zda policisté vůbec mohli vidět do kabiny řidiče a případně z jakého úhlu. Nebyl tak zjištěn dostatečně skutkový stav. Žalobce naproti tomu od samého počátku konzistentně uváděl, že se opíral loktem o ramenní opěrku na dveřích vozidla a dlaní o hlavu. Zasahující policisté se mohli domnívat, že řidič telefonuje, v daném případě však pozorovatel nemá možnost objektivně určit, zda řidič vozidla skutečně drží zakázané zařízení či nikoli. Zdůraznil, že předmětné vozidlo kolem policistů projelo a tito teprve následně vyjeli za žalobcem domnělý přestupek projednat. Měli tak pouze zlomek vteřiny nato, aby mohli žalobce v tomto okamžiku, z levé strany, zahlédnou, což ještě více zpochybňuje jistotu policistů, že řidič vozila držel právě mobilní telefon. Poté pak viděli policisté řidiče ze zadu za jízdy a zřejmě z větší vzdálenosti. Dále uvedl, že na vzdálenost 7 m projíždějícího vozidla za výše uvedených okolností nemůže pozorovatel s určitostí tvrdit, že řidič drží ve své ruce právě mobilní telefon či jiné zákonem zakázané zařízení. Není rozhodně rozpoznatelné, o jaký předmět se jedná, neboť stejně tak dobře se mohlo jednat o krabičku cigaret či jiný předmět běžné potřeby, jehož držení zákon nezakazuje. Odvolával se přitom na judikaturu NSS 1 As 64/2008-42 a 4 As 19/2007-114.

S odvoláním na další judikaturu NSS 1 As 96/2008-115, pro správní trestání platí obdobné principy jako pro trestání soudní. V daném případě správní orgány neuplatnily zásadu „in dubio pro reo“. Přitom sankce uložená za uvedený přestupek má vedle finančního dosahu také dosah v bodovém hodnocení podle ust. § 123a přílohy zákona o silničním provozu, dle kterého za držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla jsou stanoveny tři body. Při dosažení zákonem stanovené hranice těchto bodů na řidiče dopadá automatický sankce v podobě pozbytí řidičského oprávnění, což má za následek po stanovenou dobu, nejméně jednoho roku zákaz řídit motorové vozidlo. Znemožnění řídit motorové vozidlo je nutno považovat za velmi citelný zásah do svobody jednotlivce, činit vše, co nezasahuje nepřipustným způsobem do práv nebo oprávněných zájmů jiných, tedy i řídit motorové vozidlo. Takový zásah musí být opřen pouze o závažné důvody a v procesní rovině je k němu možno přikročit pouze na základě zákonem stanoveného postupu. Tímto zákonem stanoveným postupem jsou pravidla přestupkového práva hmotného i procesního, založená na některých základních zásadách jako na presumpci neviny, na zásadě in dubio pro reo, v zásadě

postihu za zaviněné jednání a požadavku patřičného důkazního standartu. Vycházel při tom z rozhodnutí NSS č.j. 7 As 83/2010-63. Dle tohoto rozhodnutí nelze uznat vinným řidiče, ze spáchání přestupku spočívajícího v držení mobilního telefonu v ruce při řízení motorového vozidla tehdy, pokud provedené důkazy po jejich provedení vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřní nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že žalobce mobilní telefon při řízení motorového vozidla držel v ruce. Nebude-li možno provedené dostupné důkazy takto vyhodnotit, zůstane pochybnost, zda žalobce skutečně držel v ruce při řízení motorového vozidla mobilní telefon a v takovém případě jej nelze shledat vinným ze spáchání přestupku. Uvedl, že dle tohoto rozhodnutí musí být vina prokázána pouze tak, že se správní orgán bude moci spolehnout nato, že alespoň jeden z policistů v rozhodný okamžik viděl, že žalobce drží cosi u svého ucha a že to, co drží, je určitě mobilní telefon. Nutným předpokladem takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec vidět mohl. To předpokládá, že oba policisté, či alespoň jeden z nich, byli ve svém vozidle v takovém postavení k vozidlu stěžovatele, že vzhledem k vozidlu obou vozidel, jejich vzájemné vzdálenosti a postavení jejich neprůhledných či špatně průhledných částí telefonujícího žalobce mohli vidět, a to natolik detailně, že si byli jistí, že to, co drží v levé ruce, je opravdu mobilní telefon. Nic takového však ve správním řízení zjištěno nebylo a správní orgány se v tomto ohledu spokojily jen s výpovědí zasahujících policistů a s tím, že viditelnost byla dobrá. Nebylo např. zjištěno, ve které konkrétní vzájemné pozici se vozidla policistů a žalobce nacházela v okamžiku, kdy měl žalobce telefonovat, zda skutečně vozidlo policistů vyjíždělo, jak vypověděl prap. Bačo či stálo, jak vypověděl nrap. Olejník a zda telefonování mohl vůbec vidět i ten z policistů, který řídil policejní vozidlo. Skutečnost, že oba policisté shodně vypověděli, že žalobce držel v ruce mobilní telefon světlé barvy, svědčí ve prospěch toho, že se skutek stal, jak popisují policisté, jen zdánlivě. Stejně tak se mohlo jednat o horní část ucha, což na danou vzdálenost při dané rychlosti nebylo možno lidským zrakem s jistotou určit. Správní orgány v rozporu se skutkovými zjištěními vzaly jednu variantu průběhu skutkového děje za prokázanou pouze tím, že o ní vypovídali policisté, které považovaly apriori za věrohodné svědky, aniž by důkladně se zabývaly druhou možnou a logickou variantou skutkového děje, kterou od samého počátku uváděl žalobce, tj., že při řízení vozidla v rozhodné době vůbec netelefonoval a pouze se loktem opíral o loketní opěrku. Závěrem navrhl zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 15.8.2011, č.j. KUZL-95308/2011, jakož i rozhodnutí Městského úřadu Valašské Klobouky ze dne 11.7.2011, č.j. OD-DP 109/2010-42 a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Dále požádal o úhradu nákladů řízení.

Především soud ve věci uvádí, že žalobce v žalobě uvádí nesprávné číslo rozhodnutí žalovaného správního orgánu II. stupně tj. KUZL – 95308/2011, kdy z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že číslo jednací je KUZL – 59308/2011, sp.zn. KUSP – 59308/2011/DOP/Ti. Soud považuje pouze uvedení nesprávného čísla napadeného rozhodnutí jako přesmyčku, jako administrativní pochybení, neboť

z obsahu žaloby i odkazu na správní rozhodnutí I. stupně, kde už bylo uvedeno sp.zn. správně, předpokládá, že se jedná tedy o rozhodnutí č.j. KUZL – 59308/2011.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 25.1.2012 navrhl zamítnutí žaloby, neboť při posuzování odvolání podaného žalobcem se opíral o spis Policie ČR pod č.j. KRPZ – 44779-1/PŘ-2010-150517 a dále se opíral o důkazy ve formě svědeckých výpovědí zasahujících policistů, které si správní orgán I. stupně opatřil v průběhu přestupkového řízení. Rovněž žalovaný vycházel z toho, co uvedl žalobce při ústním jednání, to je z jeho vyjádření v průběhu řízení a konečně i z obsahu podaného odvolání.

V žalobě samotné uvedl, že se odvolává na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se dostatečně vyjádřil ke všem vzneseným námitkám ze strany žalobce. Je pravda, že judikatura NSS se v otázce posuzování věrohodnosti a dostatečnosti svědeckých výpovědí policistů rozdělila. Svědecký výpověď policisty je zcela dostačujícím důkazem k prokázání viny přestupkem, jestliže se jedná o skutečnost, již policista mohl svými smysly vnímat, neboť policista představuje nestrannou úřední osobu, která popisované skutečnosti zjistila při výkonu svého povolání, tudíž svědecký výpověď má vysokou věrohodnost, kterou nelze přehlížet (rozsudek NSS č.j. 2As 52/2011-47 ze dne 21.9.2011). Naproti tomu lze citovat závěry z rozsudku 7 As 102/2010-86, obdobně též 7 As 83/2010-63 podle nichž výpověď policisty může být základem pro shledání odpovědnosti řidiče za přestupek z pravidla jen tehdy, je-li její obsah v souladu i s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpověď policisty, kdy například měla vysokou míru věrohodnosti tehdy, popsal-li by mobilní telefon natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo, a přitom by bylo prokázáno, že policista se nemohl, a to ani nepřímou či následně (například od svého kolegy nebo sám při kontrole řidiče po jeho zastavení a jiné), jinak než právě tím, že řidiče viděl za jízdy telefon držet, dozvědět, jaký telefon řidič užíval.

Žalovaný uvěřil výpovědi policistů. Svůj závěr neopřel jen o citované rozsudky NSS, ale také o skutečnost, že přestupek obviněného byl zjištěn jen z velmi malé vzdálenosti, kdy policisté právě vyjížděli od obvodního oddělení policie ČR. V daném místě jim ve výhledu nic nebránilo a mezi zkoumaným dějem byla vzdálenost cca 7m na čemž se oba shodli. Kategoricky oba vyloučili jakoukoli možnou záměnu za jiný předmět a uvedli, že do vozidla na zkoumaný děj bylo dobře vidět, přičemž popsali i jeho barvu. Vozidlo navíc projíždělo levou boční stranou k nim, takže telefon v levé ruce obviněného mohli zřetelně vidět. Ze spisového materiálu je tedy zcela zřejmé postavení vozidel, tedy policistů při výjezdu od budovy obvodního oddělení, jakož i obviněného jedoucího směrem na Poteč. Blíže k tomu žalovaný přikládá situační pláněk. Výpovědi obou zasahujících policistů jsou vzájemně zcela souladné. Oba policisté mohli na vzdálenost 7 m vnímat svými smysly, zda řidič při řízení drží mobilní telefon. Držení telefonu za jízdy, je na rozdíl od některých jiných dopravních přestupků, pozorovatelné pouhým zrakem. Je otázkou, zda je dostatečně viditelné také to, že žalobce za jízdy do telefonu hovořil. Tato skutečnost se však nemusela

zjišťovat, neboť přestupkem je pouhé držení mobilního telefonu, nikoli uskutečňování hovoru.

K otázce viditelnosti mobilního telefonu v situaci, kdy policisté jeli za vozidlem obviněného, žalovaný uvádí, že ani tuto skutečnost neshledal nějak nepříjemnou či zpochybňující již zjištěná fakta. Svědek policista Radomír Bačo uvedl, že držení telefonu nebylo patrné, neboť to bylo na vzdálenost 50 m, zatím co druhý Jaroslav Olejník uváděl, že jej viděl držet mobilní telefon do doby než žalobce reagoval na jejich pokyn k zastavení. Žalovaný zdůrazňuje, že otázka eventuální viditelnosti telefonu při jízdě za žalobcem není podkladem pro závěr o vině projednaným přestupkem, přičemž naopak rozdílný popis děje na tak velkou vzdálenost nezakládá obsahový rozpor jejich výpovědí, ale přispívá k jejich autenticitě, tedy k tomu, že každý z nich popsal to, co individuálně viděl, vnímal a zapamatoval si. Fakt, že výsledek percepce popisovaného děje se u každého z nich v tomto směru liší, výrazně zesiluje věrohodnost každé z těchto výpovědí, protože svědčí o tom, že každý z policistů popisovanou situaci vnímal individuálně a nikoli, že by přejímal závěry druhého. Proto žalovaný za základ pro vyslovení viny přestupkem v daném případě vycházel se shody policistů na tom, že žalobce viděli držet mobilní telefon ze vzdálenosti 7 m, což je vzdálenost, na níž lze takový děj pozorovat a nikoli skutečnosti, které každý z nich mohl rozdílně vnímat na větší vzdálenosti. Judikatura NSS je konstantní v tom, že existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal, z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí (rozs. NSS č.j. 6 As 47/2005-84).

Žalovaný i správní orgán I. stupně se námitkami žalobce vznesenými v průběhu řízení vypořádaly dostatečně. V podrobnostech žalovaný odkazuje na naříkané rozhodnutí. Žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně, zvažili všechny okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Brně ve věci rozhodl bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasili. V tomto případě oba účastníci souhlasili s rozhodnutí ve věci samé bez jednání.

Soud přezkoumal v rámci žalobních bodů napadené rozhodnutí podle § 71 odst. 1, § 75 odst. 2 věta první, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů, dále jen s.ř.s.

Po přezkoumání všech podkladů nacházejících se v soudním spise i ve správním spise žalovaného dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není. Žalobce ve své žalobě především vycházel, a dá se říci velmi podrobně, ze zrušujícího rozsudku NSS 7 As 83/2010 ze dne 17.6.2011. Soud dospěl k závěru, že i když bylo jednáno

v obdobné věci nelze ve všech případech aplikovat důvody ve zrušujícím rozhodnutí na tento případ. Oba správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí vycházely ze skutečností, že se přestupek stal a toto zjištění opřely o svědecké výpovědi obou zasahujících policistů a to nprap. Jaroslava Olejníka a prap. Radomíra Bača. Naproti tomu žalobce tvrdí, že se přestupek nestal a na podporu svého jednání pouze uvádí, že měl ve vozidle zabudovanou soustavu handsfree a tudíž, že neměl důvod telefonovat z mobilu a že v podstatě řídí vozidlo tak, že se opírá levým loktem o levé okno a tudíž mohla vzniknout domněnka, že drží v ruce mobilní telefon a telefonuje. V podstatě jiné skutečnosti žalobce na svoji obranu nedoložil. Teprve v žalobě namítá, že nebyly provedeny další důkazy kromě výpovědi obou policistů jako je např. zjištění, zda z označeného místa policisté mohli vidět, že žalobce telefonuje, a dále že měli označit telefon, eventuálně značku apod. Výpovědi svědků označil za rozporné a dospěl k závěru, že správní orgány v rozporu se zjištěními vzaly jednu variantu v průběhu skutkového děje za prokázanou pouze tím, že o ní vypovídali policisté, kteří byli považováni za věrohodné svědky, aniž by se důkladně zabývaly druhou možnou a logickou variantou skutkového děje, kterou od samého počátku uváděl žalobce a že v jeho prospěch žádná zjištění správní orgány neprováděly.

Správní orgán rozpornost ve výpovědi policistů nezjistil, vycházel ze skutečnosti tak, jak jí popsali ve svých výpovědích, že služebním vozem v barvách policie vyjeli od oddělení a stáli u hlavní silnice I/57 na ulici Cyrilometodějská u křižovatky ulic Nádražní a ulice Československé armády, seděli ve voze, kdy motor vozidla byl v chodu. Uvedené vozidlo je míjelo levou boční stranou. Telefon jasně a zřetelně byl těmito svědky vidět na vzdálenost cca 7 m. Teprve poté za vozidlem vyjeli a nadále tvrdili, že žalobce dokud si nevšiml, že je sledován držel mobilní přístroj v levé ruce u své hlavy. Dokonce oba označili, že se jednalo o přístroj stříbrný, značku bohužel nemohli zjistit. Oba potvrdili, že rozhledové podmínky byly dobré, nepršelo, v době průjezdu kontrolovaného vozidla žádné jiné vozidlo po komunikaci neprojíždělo, takže na řidiče projíždějícího vozidla bylo jasně a zřetelně vidět, jak drží v levé ruce u své hlavy mobilní telefonní přístroj. Na základě této výpovědi dospěl správní orgán k názoru, že přestupek spočívající v držení záznamového zařízení byl spolehlivě zjištěn a vydal napadené rozhodnutí, proti němuž se obviněný v zákonné lhůtě odvolal. Přesvědčivost výpovědi policistů doložil tím, že policisté jako ozbrojené složky jsou zřízeny vždy zákonem, stejně jako jsou zřízeny mechanismy ke kontrole jejich činnosti a zákonem jsou stanovena pravidla pro kompenzaci škodlivých následků jejich činnosti, které vznikly např. nezákonným zásahem, po případě zásahem, který byl později za nezákonný prohlášen. Policisté držení telefonu obviněným zjistili během řízení vozidla při výkonu služby. Přípustnost důkazů svědeckou výpovědí zasahujícího policisty a její dostatečnost prokázání zcela identického protiprávního jednání jako v tomto případě již judikoval i NSS č.j. 1 As 64/2008-42 ze dne 22.10.2008, kde svědectví policisty je zcela dostačujícím důkazem k prokázání vinny přestupkem, jestliže se jedná o skutečnost, již policista mohl svými smysly vnímat, neboť policista představuje nestrannou úřední osobu, která popisované skutečnosti zjistila při výkonu svého povolání, tudíž svědectví má vysokou

věrohodnost, kterou nelze přehlížet. V dalším rozhodnutí NSS 4 As 19/2007-114 ze dne 27.9.2007 NSS konstatoval, že není důvodu pochybovat o pravdivosti tvrzení policisty, neboť na rozdíl od žalobce nemá policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. Naproti tomu výpověď žalobce může obsahovat cokoli, neboť ten není povinen vypovídat pravdivě, ale naopak má v souladu s ust. § 73 odst. 2 přestupkového zákona právo uvádět na svoji obhajobu jakékoli skutečnosti. Z toho vyplývá i skutečnost, že při hodnocení důkazu z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít. Připouští, že existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá.

Zásadu *in dubio pro reo*, k jejíž aplikaci obviněný obsahem svého podání odvolání směřoval, není, stejně jako další instituty práva, možné aplikovat mechanicky, neboť základním předpokladem pro užití této zásady a tedy i následného rozhodnutí ve prospěch obviněného je existence pochybnosti o správnosti a věrohodnosti zjištěného skutkového stavu. Není tedy možné zásadu *in dubio pro reo* automaticky použít vždy, když má rozhodující orgán posoudit protichůdné důkazy. Existence rozdílných tvrzení a důkazů je typickou a nedílnou součástí řízení už jen z toho důvodu, že jsou navrhovány účastníky řízení, jejichž zájem na výsledku rozhodnutí je opačný. Použití této zásady proto přichází v úvahu pouze tehdy, má-li i po zhodnocení všech důkazů rozhodující orgán pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav dostatečně zjištěn, případně o tom jak rozhodnout (NSS 9 As 1/2010-58 ze dne 15.7.2010).

V daném případě došlo k tomu, že přestupek byl zjištěn z velmi malé vzdálenosti, kdy policisté právě odjížděli od obvodního oddělení Policie ČR. V daném místě jim ve výhledu nic nebránilo a mezi zkoumaným dějem byla vzdálenost cca 7 m, na čemž se oba shodli. Oba policisté kategoricky vyloučili jakoukoli možnou záměnu za jiný předmět a uvedli, že do vozidla na zkoumaný děj bylo dobře vidět, přičemž popsali i jeho barvu. Vozidlo navíc projíždělo levou boční stranou k nim, takže telefon v levé ruce žalobce mohli zřetelně vidět. V takové situaci se proto žádný důvod k pochybnostem o pravdivosti svědectví policistů nenabízí a řetězec přímých i nepřímých důkazů je natolik pevně uzavřen, že jiný skutkový i právní závěr než ten, který učinil správní orgán, by byl vrcholem formalistického alibismu a nemohl by obstát při přezkumu v rámci uplatnění mimořádných opravných prostředků.

Soud konstatuje, že správní orgán posuzoval i vzájemnou možnost vidět tento přestupek i z toho hlediska, kde stála jednotlivá vozidla a v jaké vzdálenosti a v případném úhlu. Správní orgán se tedy s touto námitkou vypořádal. Ve správním spise je také založen plánek místa, kudy vedla zmíněná vozovka, kde stálo auto

policistů a kudy a jak projíždělo vozidlo žalobce. Naproti tomu žalobce na své tvrzení žádný důkaz nepředložil.

Lze tedy uzavřít, že správním orgánem byl ve smyslu ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a že si za tím účelem opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Byly opatřeny v souladu s ust. § 52 správního řádu a provedeny důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci zejména tedy spisovým materiálem Policie ČR, ústním jednáním a svědeckými výpověďmi, a že podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu, hodnotil podklady a zejména důkazy, podle své úvahy a že přitom přihlédl ke všemu co vyšlo v řízení najevo. Dle krajského soudu žalovaný a správní orgán I. stupně se z veškerými okolnostmi a podstatnými skutečnostmi ohledně přestupku pana žalobce ve svém rozhodnutí dostačujícím způsobem vypořádaly. Bylo přihlédnuto k okolnostem vzniku přestupku, k jeho závažnosti, možným následkům i k míře a formě zavinění, jakož i k osobě pachatele a ke způsobu spáchání. Žalobce se k přestupku nedoznal. Ze správního spisu lze konstatovat, že se v minulosti dopravních přestupků dopustil, a to v mnoha případech.

Je nutno zdůraznit, že formálním znakem projednávaného přestupku žalobce je samotné držení telefonního, hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla, a to bez ohledu na to, jakou činnost s ním řidič provádí, tedy zda telefonuje, píše zprávu, fotí, natáčí nebo jej drží aniž by nějakou činnost vykonával. Správní orgán také využil statistické zjištění, že řidič, který se věnuje výše popsaným činnostem se těmito činnostem přibližně věnuje asi $\frac{3}{4}$ své pozornosti k vyřízení hovoru, zatím co na samotné ovládání vozidla mu zbývá toliko $\frac{1}{4}$. Takovéto jednání má i svůj materiální znak, tedy že ohrožuje zájem chráněný zákonem, jímž je bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Je tedy nadbytečné zabývat se tím, zda po výjezdu policistů za vozidlem žalobce, kdy se „díky“ právě výjezdu vozidlo policistů poněkud zdrželo a vzdálenost mezi vozidlem policistů a vozidlem žalobce se prodloužila, zda v této době bylo ze strany policistů zřetelně vidět, zda ještě žalobce telefonuje. Podstatné je, že policisté viděli žalobce telefonovat když je míjel, oni měli výhled ničím nerušený, viditelnost byla dobrá nepršelo a tudíž poznali ze vzdálenosti 7 m, že žalobce drží v ruce mobilní telefon a telefonuje.

V daném případě se dle zdejšího soudu se všemi rozpory správní orgány vypořádaly dostatečně a krajský soud jejich závěr akceptuje. Výpovědi zasahujících policistů jsou vzájemně zcela souladné a rozpory v jejich výpovědi krajský soud neshledal. Oba policisté mohli na vzdálenost 7 m vnímat svými smysly, zda žalobce při řízení drží mobilní telefon a držení telefonu za jízdy je dostatečně na rozdíl od jiných některých dopravních přestupků pozorovatelné pouhým zrakem. Je otázkou, zda je dostatečně viditelné to, že žalobce za jízdy do telefonu hovořil. Tuto skutečnost však nemusel zdejší soud zjišťovat, neboť přestupkem je pouhé držení mobilního telefonu, nikoli uskutečňování hovoru. Navíc výrok správního orgánu I. stupně obsahuje pouze zmínku o držení telefonu, nikoli o telefonování.

Výpovědi policistů jsou tedy bez rozporu jak každá zvlášť, tak při vzájemném porovnání. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, než prostý výkon služby, proč by policisté žalobce stíhali a následně mu oznámili podezření ze spáchání přestupku. Policisté žalobce neznali a při zastavování vozidla ani přesně nevěděli, kdo konkrétně je řidičem. Jeho identitu zjistili teprve po zastavení a po předložení příslušných dokladů. Nebyla zjištěna ani nepřiměřená míra horlivosti, která byla shledána v jiných případech (7 As 83/2010 NSS), žalobce nebyl podroben žádné šikanózní prohlídce a také zasahující jednání policistů lze hodnotit jako korektní a nikoli zaujaté. Žalobce to ani v průběhu správního řízení ani v žalobě nenamítal.

Výpovědi zasahujících policistů soud označil jako věrohodné, oproti výpovědi žalobce, který pouze konstatoval, že se přestupku nedopustil a telefon nedržel proto, že má zabudovanou ve vozidle sadu handsfree. To však nic nevypovídá o tom, že by se skutečně přestupku nedopustil. Na své tvrzení žádné důkazy nepředložil. Soud při hodnocení projednávaného případu vycházel z konstantní judikatury NSS a tato projednávaná věc odpovídá i věci, která byla řešena NSS v jeho rozhodnutí 2 As 52/2011 ze dne 21.9.2011.

Vzhledem k tomu, že žalovaný i správní orgán I. stupně se všemi námitkami žalobce vznesenými v průběhu řízení vypořádaly dostatečně, nebyl shledáno porušení právní předpisů, soud dospěl k závěru, že žaloba důvodná není a proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Žalobce ve věci neměl úspěch, žalované náklady řízení nevznikly, proto soud ve smyslu ust. 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl tak, že žádnému z účastníků náklady řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. března 2012

JUDr. Jarmila Ďásková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová